

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2639/2020
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Мирослав Петровић и Снежана Цемовић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво-Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2749/19 од 13.11.2019. године, у седници већа одржаној 15.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2749/19 од 13.11.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2749/19 од 13.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 724/17 од 15.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете исплати, и то за 2012. годину износ од 805.338,40 динара са законском затезном каматом почев од 08.03.2013. године, до исплате, за 2013. годину износ од 848.141,69 динара са законском затезном каматом почев од 08.03.2014. године, до исплате, за 2014. годину износ од 927.442,94 динара са законском затезном каматом почев од 08.03.2015. године, до исплате, за 2015. годину износ од 1.014.158,982 динара са законском затезном каматом почев од 08.03.2016. године, до исплате, за 2016. годину износ од 1.108.982,70 динара са законском затезном каматом почев од 08.03.2017. године, до исплате. Другим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2749/19 од 13.11.2019. године, одбијена је као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што

је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нема места одлучивању о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној ревизији, јер у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада материјалне штете због незаконитог и неправилног рада државног органа, а тужбени захтев је одбијен применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, јер тужилац у овом случају није доказао узрочно-последичну везу између радњи тужене и настале штете, која би водила одговорности тужене и њеној обавези да насталу штету надокнади у смислу одредбе члана 172., а у вези члана 155. Закона о облигационим односима. Из изнетих разлога применом члана 404. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 07.06.2017. године, а као вредност предмета спора је означен износ од 3.500.000,00 динара. Поднеском од 07.02.2019. године, тужилац је преиначио тужбу и побијана вредност предмета спора је износ од 4.704.064,57 динара (38.523,92 евра).

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**